

«Ο καρκίνος σε κάνει σοφότερο»

Ο δημοσιογράφος Κώστας Χαρδαβέλλας μιλά μέσα από το βιβλίο του γιου του, Κωνσταντίνου, «Το ζειμπέκικο του νικητή» για την μάχη που έδωσε ενάντια στον καρκίνο

στην μπάντα και χόρεψα το ζειμπέκικο της Ευδοκίας, μόνον για μένα. Δεν ήξερα που βρισκόμουν!

Ο τρόπος που αντιμετωπίσατε τον καρκίνο ήταν καταλυτικός για εσάς;

Οι γιατροί μου είπαν ότι το 50% της ίασης οφείλεται στο ότι δεν το έβαλα κάτω. Δεν πίστεψα ποτέ ότι θα πεθάνω. Πίστευα ότι θα τον νικήσω. Σε μια παρέα φίλων που κουβέντιαζε για το πρόβλημά του, πετάχτηκε ένας στενός μου φίλος και τους είπε: «Παιδιά, δεν έχει ο Χαρδαβέλλας καρκίνο, ο καρκίνος έχει Χαρδαβέλλα!»

Κάθομαι μπροστά στη μικρή οθόνη τον Σεπτέμβριο του 2009 και βλέπω έναν Χαρδαβέλλα άσπρο, να μην πατάει καλά στα πόδια του. Την ίδια στιγμή πιστεύω ότι θέλατε να στείλετε ένα μήνυμα δύναμης στην οικογένεια...

Η οικογένεια παίζει πολύ μεγάλο ρόλο στις περιπτώσεις αυτές. Υπάρχει ένα ζήτημα πάντοτε για το τι πρέπει να ξέρει το παιδί μας. Υπάρχει στο βιβλίο μια απάντηση από την παιδοψυχολόγο Αλεξάνδρα Καπάτου ότι το παιδί πρέπει να ξέρει αυτά που αντέχει να ξέρει. Το παιδί δείχνει τι αντέχει. Ο Κωνσταντίνος δεν ήθελε να ακούσει τη λέξη «καρκίνος», από την άλλη η οικογένεια πρέπει να σου δείξει ότι δεν πανικοβλήθηκε. Η Μαρία, η γυναίκα μου, έκανε φοβερή προσπάθεια να μη μου δείξει ότι πανικοβλήθηκε. Υπάρχει ένα γράμμα της στο βιβλίο, που το έγραψε λίγο πριν τυπωθεί το βιβλίο, στο οποίο αποτυπώνεται για πρώτη φορά μετά από 7 χρόνια, το πώς έζησε όλο αυτό το διάστημα. Ήταν καλοκαίρι και είχε δικαιολογία να μου λέει ότι χρειάζεται να κάνει μπάνιο κάθε τόσο για να κλείνεται στο μπάνιο να κλαίει, όπως γράφει.

Πρέπει να μιλήσει κανείς με λεπτομέρειες γι αυτό που πέρασε;

Το βιβλίο δεν γράφτηκε για να αποδείξω πόσο ζόρικός άντρας είμαι, ήθελα να δώσω το μήνυμα ελπίδας ότι ο καρκίνος πολεμάται και νικιέται. Βλέπω τον κόσμο να φοβάται να λείι την λέξη «καρκίνος». Δέω σε όλους να μη φοβούνται να λένε τη λέξη, δεν πρέπει να δείξεις ότι φοβάσαι το φασουλ(τον καρκίνο). Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι με άλλαξε σαν άνθρωπο αυτή η ιστορία, με έκανε πιο σοφό, πιο επιεική και μ'έκανε να ανακαλύψω πόσο χαζοί είμαστε που ασχολούμαστε καθημερινά με μικροπράγματα και μικροκακίες. Πόσο χαζό ήταν που τσακώθηκα για παράδειγμα με την Αγυελική Νικολούλη για την εκπομπή «Ρεπορτάζ στην Ομίχλη»! Τώρα είμαστε φίλοι βέβαια! Ο καρκίνος σε κάνει σοφότερο. Δεν σταμάτησα να δουλεύω. Εγώ στην ηλικία που είμαι, κάνω ρεπορτάζ,

δεν κάθομαι στο γραφείο. Αυτό μου δίνει ζωή.

Εκείνες τις δύσκολες στιγμές, πώς τις διαχειριστήκατε;

Έχω μια ιδιαιτερότητα στη ζωή μου. Μεγάλωσα χωρίς γονείς, ο πατέρας μου πέθανε όταν ήμουν 2 μηνών και η μάνα μου όταν ήμουν 5 χρονών. Ένα παιδί που χάνει τους γονείς του σε αυτή την ηλικία γίνεται μαχητής, αλλιώςτικά μπαίνει στο περιθώριο. Έτσι έμαθα να παλεύω. Φοβήθηκα, αλλά ήξερα να διαχειριστώ το φόβο μου. Εγώ έκανα μπάνιο στην Πάρο, ενώ με περίμεναν για χημειοθεραπείες!

Φαίνεται ότι έχει προχωρήσει πολύ και η έρευνα...

Έχουμε πολύ καλούς γιατρούς, δίνουν το άπαν για τους ασθενείς, βέβαια εμένα το μυαλό μου είναι πάντα σε αυτούς που περιμένουν σε ένα διάδρομο νοσοκομείου να κάνουν μια αξονική. Εγώ είχα την τύχη και λόγω του ταμείου μας

και λόγω των οικονομικών μου δυνατοτήτων, να πληρώσω κάποιους πολύ καλούς γιατρούς. Υπάρχουν άνθρωποι που τους κλείνουν ραντεβού για χημειοθεραπεία 3 μήνες μετά, 6 μήνες μετά. Έλεγα στην παρουσίαση που έκανα στην Αθήνα σε πολιτικούς που είχαν έρθει, ότι χάνεται πολύτιμος χρόνος, ότι κάτι πρέπει να κάνουν. Φίλος μου αδελφικός ήταν ο Γιώργος Γεννηματάς, ο οποίος μου έλεγε πόσες δυσκολίες συναντούσε από τα μεγάλα συμφέροντα.

Την πολιτική κατάσταση πώς τη βλέπετε; Πού μας οδηγεί όλο αυτό;

Η Ιταλία αυτή τη στιγμή έχει μεγάλο πρόβλημα, το οποίο θα φανεί στους επόμενους μήνες. Το τραπεζικό σύστημα της Ιταλίας είναι έτοιμο να εκραγεί. Η Γερμανία θα μαζευτεί, γιατί δεν μπορεί να ανοιχτεί περισσότερο, στη Γαλλία πάει να βγει η Δεπέν. Τα πράγματα δεν είναι ρόδινα. Η κυβέρνηση κάνει τρομερά λάθη, αλλά και άλλη κυβέρνηση να ήταν τα ίδια θα έκανε. Το χρέος δεν βγαίνει, έλεγα στον Κωνσταντίνο ότι μια ζωή θα πληρώνει. Στόχος τελικός είναι η Ελλάδα να γίνει μια Ταϊλάνδη, ένα Μπανγκόκ. Θα γίνουμε οι φιλιππίνες της Ευρώπης, είναι αναπόφευκτο να ξεπουληθούμε...

Η Αριστερά έχασε;

Η Αριστερά δεν ήξερε να διοικεί. Πιστεύω ότι η κυβέρνηση δύσκολα θα πάει σε εκλογές, γιατί όταν βάζεις το δάκτυλό σου στο μέλι, εύκολα δεν το αφήνεις το βάζο! Η εξουσία είναι τόσο μελάνια! Ο Τσίπρας ζει το όνειρο της ζωής του και δυστυχώς δεν υπάρχει εναλλακτική και ο Μητσοτάκης να έρθει και η Φώφη να έρθει, δεν μπορούν να κάνουν τίποτε...

Δεν πίστεψα ποτέ ότι θα πεθάνω. Πίστευα ότι θα τον νικήσω. Σε μια παρέα φίλων που κουβέντιαζε για το πρόβλημά του, πετάχτηκε ένας στενός μου φίλος και τους είπε: «Παιδιά, δεν έχει ο Χαρδαβέλλας καρκίνο, ο καρκίνος έχει Χαρδαβέλλα!»

Στην Καβάλα για την παρουσίαση του βιβλίου που συνέγραψε ο γιος του, Κωνσταντίνος, με τίτλο «Το ζειμπέκικο του νικητή» βρέθηκε χτες ο δημοσιογράφος Κώστας Χαρδαβέλλας, ο οποίος φιλοξενήθηκε στο studio του Alpha Radio 88,6 και μίλησε για το περιεχόμενο του βιβλίου που αποτελεί την αποτύπωση του αγώνα που έδωσε ο ίδιος ενάντια στον καρκίνο, αγώνα από τον οποίο βρήκε νικητής

Οπως δήλωσε στον Νίκο Χαζαρίδη, δεν πίστεψε ποτέ ότι θα πεθάνει και το ακμαίο ηθικό του σε συνδυασμό με τη δουλειά του που δεν εγκατέλειψε ούτε στιγμή και τη στήριξη που του παρείχε η οικογένειά του συνέβαλλαν καθοριστικά για την ίασή του...

Πώς έγινε αυτό το βιβλίο του Κωνσταντίνου, του γιού σας;

Αντιμετώπισα έναν σκληρό καρκίνο, οι γιατροί μου έδιναν 70% πιθανότητες να φύγω και 30% να μείνω, σε μια εποχή, το καλοκαίρι του 2009, που μπαίναμε στη μεγάλη οικονομική κρίση, ενώ άρχισε να κλονίζεται και το ALTER, ο τηλεοπτικός σταθμός που εργαζόμουν. Αντιλαμβάνεστε ότι είχα να παλέψω με τρία θηρία. Εκεί ή κατεβάζεις τα χέρια κάτω και αφήνεις τον καλό θεούλη να σε πάρει και να σε πάει στον Παράδεισο ή στην Κόλαση ή λες θα παλέψω. Το μήνυμά του βιβλίου είναι αυτό: «παλέψτε, πολεμήστε μέχρι την τελευταία στιγμή.» Κάπου υπάρχει η κορυφή, αν δεν βάλουμε τη ψυχή μας

μπροστά να παλέψουμε και να νικήσουμε, τότε είμαστε από χέρι χαμένοι. Εγώ πάλεψα πολύ σκληρά, πέρασα δύσκολες στιγμές μοναξιάς, πόνου, φόβου, αγωνίας και καθόμουν κι έγγραφα τις σκέψεις μου, καθότι γραφιάς. Κάποια στιγμή τα έδωσα όλα αυτά στο γιό μου, τον Κωνσταντίνο, που είναι διαιτολόγος και του είπα να τα κάνει ό,τι θέλει. Ο γιος μου τα πήρε και τα έκανε βιβλίο...

Την ιστορία όλο λίγο πολύ την γνωρίζουμε. Ουσιαστικά είναι το ζειμπέκικο της νίκης...

Πολλές φορές στην εκπομπή που κάνω «Όλοι οι καλοί χωράνε» σηκώνομαι και χορεύω ζειμπέκικο. Δεν το κάνω για λόγους τηλεθέασης, αλλά γιατί έτσι το νιώθω. Πιστεύω ότι το ζειμπέκικο είναι ο χορός της ψυχής, πολύ εκφραστικός χορός. Το βράδυ της Πρωτοχρονιάς του 2010 είχα πάρει ήδη το πρώτο μου χαρτί από τους γιατρούς ότι μάλλον τον περάσαμε τον κάβο και εκεί στο σπίτι μου, είπα στους καλεσμένους μου να καθίσουν